

Адвентистський ВІСНИК

№ 6 (348)
червень 2019

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

МЕНЯЙСЯ ИЛИ УМРИ

Наша жизнь в греховном мире
похожа на азартную игру:
многое непредсказуемо. Но есть
в ней нечто, незыблемое, как
маяк. Это такой вид молитв, на
которые Бог всегда отвечает
«да». Это молитвы, в которых мы
говорим: «Господи, прости!
Я хочу измениться!»

2

Капітальна
перебудова

8

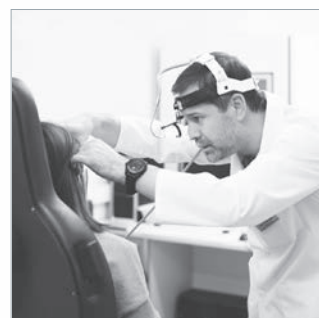
Долина смерти

9

Перевірка
на стійкість віри

10

Я – живий свідок
сили молитви

15

7 сентября 2011 г. в аэропорту Ярославля при взлете разбился самолет Як-42, на борту которого находилась хоккейная команда «Локомотив». 25 спортсменов летели на первый континентальный матч хоккейной лиги. Средний возраст хоккеистов составлял 27 лет. Молодые люди, у которых вся жизнь впереди... Погибли почти все, кто находился на борту, – 44 человека; выжил только один – бортинженер. Самолет пролетел всего несколько сотен метров. В ходе расследования причин катастрофы было обнаружено, что во время разгона самолета один из пилотов одновременно нажимал на педали газа и тормоза, поэтому воздушное судно не смогло набрать взлетной скорости. Поднявшись в воздух, самолет задел радиомаяки, потерял управление и врезался в землю. Нелепая ошибка пилота привела к страшной трагедии.

В ночь с 20 на 21 октября 2014 г. в аэропорту Внуково частный самолет «Фалькон-50» при выполнении взлета столкнулся со снегоуборочной машиной, которую вовремя не убрали с взлетно-посадочной полосы. На борту самолета находились четыре гражданина Франции – главный управляющий французской нефтяной компании «Total», бортпроводник и два пилота. Все они погибли. Водитель снегоуборочной машины не пострадал.

По официальным данным в Украине с 2005 года по 2018 год в результате дорожно-транспортных происшествий погибли более 74 тыс. человек и 603 тыс. получили травмы разной степени тяжести.

По причине отказа техники произошло только 20 % катастроф. 80 % были результатом ошибок, обусловленных так называемым человеческим фактором. Год от года надежность авиационной техники возрастает, но, несмотря на это, число авиакатастроф уменьшается не так быстро, как хотелось бы. Какими бы ни были самолеты, часто они падают по вине человека.

Когда поступают сообщения об авиакатастрофах и об их зачастую нелепых причинах, меня охватывает чувство безысходности. Сколько людей осталось бы в живых, если бы пилоты, механики, рабочие были внимательнее и более ответственно отнеслись к своим обязанностям.

Апостол Павел призывает нас: *«Испытывайте самих себя, в верели вы? Сами себя исследывайте.*

МЕНЯЙСЯ ИЛИ УМРИ

Или вы не знаете самих себя, что Иисус Христос в вас? Разве только вы не то, чем должны быть?» (2 Кор. 13:5). Обратите внимание на два глагола в повелительном наклонении: испытывайте и исследывайте. На первый взгляд может показаться, что эти глаголы описывают образ жизни, на который обрекает себя верующий человек. Теперь он должен постоянно следить за собой и подвергать себя мучительному самоанализу. Многие считают, что если человек пришел к Богу, отныне он все время будет заниматься самобичеванием, отыскивать в себе всевозможные недостатки, и запрещать себе многое, если не все.

Почему же апостол Павел, обращаясь к христианам Коринфа, использует

именно эти два глагола? Глагол «испытывайте» (от греч. *пэйрадзо*) в переводе с языка оригинала означает «подвергайте испытанию, проверке». Глагол «исследуйте» (от греч. *докимадзо*) – «распознавайте, признавать годным вследствие проверки».

...Февральским утром, после бессонной ночи, проведенной в пути, я пытался припарковать машину возле своего подъезда. За моими действиями пристально наблюдал мужчина средних лет. Когда я вышел из машины, он неожиданно накинулся на меня с нецензурной бранью. «У вас все так паркуются?» – прокричал он. Защищаясь, я что-то ответил ему. Несмотря на раздражение, охватившее меня, мне показалось, что ответил я корректно. Но в то утро мне так и не удалось уснуть. Меня мучила совесть. Я анализировал свое поведение, свои слова, тон, которым они были произнесены.

И еще раз убедился в том, что тяжело реагирую на агрессию

в свой адрес и что мне необходимо продумать тактику, как поступать в подобных случаях, чтобы не выйти за пределы допустимого. Я подвергся испытанию, проверил себя, узнал свое слабое место и сделал выводы.

Когда мы приходим к Богу такими, какие мы есть, достаточно ли этого Ему? Безусловно, Он принимает нас такими, но довольствуется ли этим? Нет, Он начинает открывать нам наши недостатки и грехи. Но может ли Он изменить нас без нашего согласия и участия? Также нет, потому что наш Бог есть Любовь. Он желает, чтобы мы сотрудничали с Ним. Он помещает нас в различные обстоятельства, чтобы

мы обнаружили в себе то, о чем прежде даже не подозревали, но то, о чем Он знал всегда. И теперь, когда нам ясно, каковы мы на самом деле, Бог говорит: «Исследуй себя, делай выводы и принимай соответствующие решения!»

Текст 2 Кор. 13:5 оставлен на страницах Священного Писания не для того, чтобы мы себя мучили, а для того, чтобы мы, сотрудничая с Богом, пережили изменения, которые Христос изначально желает в нас совершить. Он испытывает и закаляет нас, очищает от греховных примесей, чтобы мы жили в Царстве Божьем. Этот текст говорит о непрерывном освящении, которое изначально угодно

«Как мы можем проповедовать о Боге, примирившем Собою мир, если мы не можем примириться друг с другом?»

Богу. «Ибо воля Божия есть освящение ваше...» (1 Фес. 4:3).

Наша жизнь в греховном мире похожа на азартную игру: многое непредсказуемо. Но есть в ней нечто, незыблемое, как маяк. Это такой вид молитв, на которые Бог всегда отвечает «да». Это молитвы, в которых мы говорим: «Господи, прости! Я хочу измениться!»

Апостол Павел призывает нас испытывать самих себя, в вере ли мы. Что означают слова «в вере ли мы»?

ВЕРА. Вера, как сказано в Библии – это уверенность в невидимом. Однако для того, чтобы нам быть уверенными в Боге, нужно хорошо и близко Его знать. Священное Писание также говорит, что вера – от слушания Слова Божьего, то есть от учения. В Церкви Божьей время от времени появляются лжеучения. Так было всегда, с самого начала, со времен ранней Церкви. Еще в I в. от Р. Х. возникли четыре ветви лжеучений, последователи которых пытались расшатать учение Иисуса Христа. Эти лжеучения обозначены в Новом Завете общим термином – «учение николаитов». По мнению историков, все современные ереси, так или иначе, основаны на «учении николаитов».

Сегодня лжеучения, проникающие в Церковь, носят куда более фундаментальный характер. Например, ведутся споры о природе Бога, личности Святого Духа, церковной организации, приношении десятин и пожертвований. Поэтому испытывайте себя, «в вере ли вы». Все новые идеи, какие вы получаете из разных источников, проверяйте на предмет соответствия Божьему Слову. Обращайте внимание на то, что вы слушаете, что смотрите и о чем размышляете. Пусть на страже вашей веры стоит Слово Божье. «Обращайтесь к закону и откровению. Если они не говорят, как это слово, то нет в них света» (Ис. 8:20). «Испытывайте» свои религиозные воззрения, соответствуют ли они библейскому учению, которое Бог открыл Своей Церкви.

ВЕРНОСТЬ. В истории нашей Церкви были разные страницы. Время от времени из Церкви уходят те, кто не был верен Богу ни в исполнении Десяти Заповедей, ни в десятинах, ни в жертвованиях, – те, кто был лишь потребителем.

Дьявол хочет всеми возможными способами ослабить Церковь Божью, внушить верующим, что быть верными Богу не так уж и важно. И он преуспевает в этом. Поэтому слова апостола Павла не потеряли своей актуальности. Испытывайте себя, верны ли вы Богу. Можно долго обманывать небольшое число людей, недолго обманывать большое число людей, но совершенно невозможно обмануть Бога. Господь долготерпелив. Проявляя неверность, мы сеем семена неверия. Плоды же неверности Богу – это вопрос времени. Не оправдывайте свои даже самые маленькие проступки. Го-

«Испытывайте самих себя, ведь намного легче и приятнее "исследовать" того, кто рядом – брата, пастора, сотрудника.»

раздо легче предупредить проблему, чем потом ее решать. Испытывайте себя.

ОТНОШЕНИЯ С БЛИЖНИМИ. «По тому узнают все, что вы Мои ученики, если будете иметь любовь между собою» (Ин. 13:35). Из-за наших религиозных убеждений у нас не всегда складываются хорошие отношения с теми, кто не знает Бога. Иногда мы не виноваты в этом, просто кому-то не нравится наш образ жизни. Со своей стороны мы должны проявлять дружелюбие, но не стоит ожидать, что нам будут отвечать взаимностью. Но когда речь заходит о единоверцах, первый библейский текст, который приходит на память, – это слова апостола Павла: «Будем делать добро всем, а наипаче своим по вере» (Гал. 6:10). Рожденный от Бога готов прожить всю вечность с теми, кто на него не похож. Вопрос отношений братьев и сестер по вере очень часто поднимается в Священном Писании. Почему он так важен?

Иисус говорит: «Если ты принесешь дар твой к жертвеннику и там вспомнишь, что брат твой имеет что-нибудь против тебя, оставь там дар твой пред жертвенником, и пойди, прежде примирись с братом твоим, и тогда приди и принеси дар твой» (Мф. 5:23-24). Бог не принимает нашего служения, если мы не приложили усилия для примирения с единоверцами. Как мы можем проповедовать о Боге, примирившем Собою мир, если мы не можем примириться друг с другом? Это очень серьезный вопрос. В Библии сказано: «В почитительности друг друга предупреждайте [т. е. опережайте]» (Рим. 12:10). Вспомните о том, как Христос относился к людям, когда у вас появится искушение осудить кого-то или раскритиковать. Вспомните о Нем, если в вашей душе поселилась обида на брата или сестру по вере, и вы с ними не разговариваете год. Господь сильно огорчается, когда ссорятся Его дети. Испытывайте себя, в каких вы отношениях с братьями и сестрами во Христе.

МИССИЯ. Бог вывел нас из мира, чтобы мы были спасены и стали Его сотрудниками и служителями (Исх. 19). «Но вы – род избранный, царственное священство, народ святой, люди, взятые в удел, дабы возвещать совершенства Призвавшего вас из тьмы в чудный Свой свет» (1 Пет. 2:9). Испытывайте себя, оценивайте свое служение в Церкви.

Обратите внимание на вторую часть исследуемого стиха: «Или вы не знаете

самих себя, что Иисус Христос в вас?» (2 Кор. 13:5). Почему Павел говорит об этом? Быть христианином – значит постоянно исследовать себя. Если Христос в вас, вы будете делать это. Вы не сможете иначе, это будет естественно для вас. Вы будете прислушиваться к обличениям Духа Святого. Но если вы не слышите обличения Божьего, всевозможными способами заглушаете голос Святого Духа, то «разве только вы не то, чем должны быть», то есть, вы не христиане. Мы сколько угодно можем притворяться христианами, но если мы не сближаемся с Господом и не познаем Его, если не сверяем себя с Божественным Образцом, то наше духовное отступничество – всего лишь вопрос времени, греховная природа возьмет свое. От отсутствия отношений с Богом в первую очередь страдают семьи. Дети уходят из Церкви чаще всего не потому, что не знают учения Христа, а потому, что не видят в семье примера близких отношений с Богом.

Словосочетание «самих себя» в тексте 2 Кор. 13:5 встречается трижды. Павел, движимый Духом Святым, знал, что у верующих людей существует опасность «подменить» ежедневное освящение церковным стажем. Испытывайте самих себя, ведь намного легче и приятнее «исследовать» того, кто рядом – брата, пастора, сотрудника.

В статье Йена Дойчмана «Меняйся или умри», опубликованной в журнале *Fast Company*, было описано интересное исследование, в котором принимали участие две группы пациентов. Им жизненно необходимо было изменить свои привычки – это были серьезно больные люди. В первой группе сделать это смогли всего 10 % пациентов. Остальные вернулись к старым привычкам, которые в скором времени могли стать причиной летального исхода. Даже перед лицом смертельной опасности подавляющее большинство не могло сопротивляться своим старым привычкам и сделать правильный выбор.

Вторая группа пациентов показала в этом исследовании другие результаты. 80 % участников изменили свои привычки. Эту группу отличало то, что ее члены действовали не в одиночку. У них была группа поддержки. Эти пациенты регулярно встречались, общались и обсуждали свои успехи, трудности и испытания.

Господу нужна Церковь. Куда больше она нужна нам – там мы встречаемся с Богом и нашими единомышленниками, чтобы вместе исследовать «самих себя, в вере ли мы». Пусть Бог благословит нас, чтобы мы изо дня в день освящались Его Словом, возрастали в Нем и вместе шли в Его вечное Царство.

Рустем
Мухаметвалеев

НЕ САМИМ ХЛІБОМ ЖИТИМЕ ЛЮДИНА

Досконалість у найважчих спокусах

**Роздуми над Матв. 4:1-4;
Марка 1:12, 13; Луки 4:1-4.**

«Жодна земна дитина не буде по-кликана жити святим життям у такій лютій боротьбі зі спокусами більше, ніж наш Спаситель. Він переніс усе, що тільки може випасти на нашу долю. Христові довелося зазнати всієї гіркоти та болю, котрі випадають на долю людства. Він витримав випробування незрівнянно більші за ті, які випадають на нашу долю» (Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 71, 123, 88, 131).

Жодна пляма гріха не спотворила в Ньому образ Божий. «Ні однією думкою Ісус не піддавався спокусам. Христос був єдиною безгрішною Істотою, Котра будь-коли ходила по землі. Жодні сили – ні земні, ні сили пекла – не могли змусити Христа зробити навіть найменше відхилення від волі Бога Отця. Ісус жив за Законом перед лицем Неба, безгрішних світів та грішних людей. Перед ангелами, людьми й бісами Він міг сказати незаперечні слова, котрі в інших устах були б блюзнірством: «Я завжди роблю те, що Йому до вподоби!»» (Там само. С. 71, 123, 72, 125, 467, 468).

Слова Духа пророцтва відкривають картину: за найважчих, найскладніших обставин життя, у найсильніших спокусах, котрі жодна людина ніколи б не перенесла, й котрим вона ніколи й не була б піддана, Ісус зберігав абсолютну святість, чистоту і безгрішність, яких людина не в змоззі досягнути. Живучи на землі, Христос не використовував нічого, що недоступне будь-якій простій людині.

ПЕРЕМОГА ЧЕРЕЗ СПІЛКУВАННЯ

Як Христу це вдавалося? Відповідь ми знайдемо у Дусі Пророцтва. «У спілкуванні з Богом Він міг звільнитися від гнітючого тягара смутку. Тут Він знаходив утіху і радість. Він змушений був прийняти на деякий час безперервну діяльність і служіння людям аби на самоті, без перешкод, поспілкуватися зі Своїм Отцем. Від рук Його залежало спасіння загублого людського роду і Він простягнув ці руки, щоб ухопитися ними за люблячу руку Всемогутнього» (Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 363, 261, 462, 113).

«Як ото послав Мене живий Отець, – і Я живу через Отця» (Івана 6:57). Український переклад І. Огієнка і Синодальний подають цей текст так: «Я живу Отцем». Співзвучно: «Я живу повітрям». Для Ісуса повітрям був Отець. Що стається з людиною, якщо її позбавити повітря? Вона помирає.

Що трапилося, коли Ісус відчув, що Він роз'єднаний з Отцем? Він помер. Пригнічений тягарем вини людства, Він не міг відчувати спільності з Отцем. Це вразило Його душу таким великим болем, що Його тілесні страждання були нічим у порівнянні з ним. Він лякався думки, що розлука з Отцем буде вічною, і від цього серце Ісуса розірвалося.

Чи розуміємо ми хоч частково глибину стосунків Божого Сина зі Своїм Небесним Отцем? Саме в цьому єднанні була зосереджена переможна сила Ісуса в боротьбі з будь-якою спокусою. Усіма фібрами Свого ества Він приліпився до Всемогутнього, тому в людському тілі Він був Усемогутнім. Коли не Він, а Отець, порушив цю єдність, Ісус не впав у спокусі, а помер.

Діявол прекрасно розумів, у чому полягає секрет сили Христа. Хоча б один раз змусити Його порушити зв'язок з Отцем, вийти із залежності від Отця, зробити щось Свое, незалежне, явити Свою Божественність, не чекаючи допомоги з Неба, – було заповітним прагненням бунтівника. Момент на Карантанії був напрочуд відповідним. «План диявола полягав не в тому, щоб спокусити Ісуса поїсти. Його суть полягала в зовсім іншому, – спокусити Ісуса зробити щось від Себе, самостійно, використовуючи притаманну Йому Божественність і знехтувати Своєю залежністю від сили Отця» (М. Венден. Праведність у Христі. С. 94). Це була спокуса вищого, вселенського порядку. Господь був готовий до неї. «Його перемога не базувалася на проголошенні яких-небудь магічних фраз. Його перемога залежала від Божої присутності в Ньому, котра досягалася через щоденний особистий зв'язок з Отцем» (Там само. С. 95).

ПИЛЬНУЙТЕ І МОЛІТЬСЯ, ЩОБ НЕ ВПАСТИ В СПОКУСИ

Чим Ісус займався 40 днів, що передували спокусі? Він був зайнятий тим самим, чим займався щодня. «А встав-

ши вранці, ще вдосвіта, Він вийшов та попрямував у пустинне місце й там молився» (Марка 1:35). «Жодна людина не була настільки обтяжена працею і відповідальністю, як Ісус, однак як же часто Він перебував в молитві! Яким постійним було Його спілкування з Богом! Знову й знову в історії Його земного життя знаходимо такі рядки: «А вставши вранці, ще вдосвіта... молився» (Е. Уайт. Христос – надія світу С. 362). Для часу особливого молитовного спілкування з Отцем Ісус відводив ранкову пору.

Ми впевнені, що сьогодні на нас не чекає наша власна Карантанія? Ранок кожного дня має належати Тому, Хто дав нам приклад, як його розпочинати. Наш ранок кожного дня повинен ставати приєднанням до Божого ества, спогляданням Бога, – тим самим, чим був кожний ранок Христа. Лише за такої умови ми будемо здатні стати більше ніж переможцями в будь-якій спокусі, подібно до Спасителя. «Пильнуйте і моліться, щоб не впасти у спокусі». Який важливий короткий сполучний «щоб», сполучник мети. Пильнування, молитва, спілкування з Богом мають передувати спокусі, щоб в ній не впасти.

Святе Писання представляє спілкування з Богом різноманітними, яскравими картинами. Це і ранкове збирання манти у пустелі життя; таємниче сходження на гору «у морок, де був Бог» (Вих. 20:21), живлення соками лози слабкою тендітною гілочкою. А для дуже зайнятих жінок, – це картина спокійного перепочинку в тіні квітучої яблуні, схожого на мирний відпочинок Марії біля ніг Учителя. Зволожена досвітньою россою, схилена в молитві постать Ісуса в оливковому гаю на схилі Олив-гори.

Бог малює вражаючі картини. Які ще слова Він повинен підібрати, щоб спонукати нас щодня присвячувати Йому ранкові години? Це не свавілля егоїстичної натури Творця. Це розуміння того, що перемоги, а тому й Неба нам з вами не досягти іншим способом. ►

МОЛИТВА ПРАВЕДНИХ

«Жертва нечестивых – мерзость пред Господом, а молитва праведных благоугодна Ему» (Притч. 15:8).

Один человек вложил очень большую сумму денег в дело, обещавшее быструю прибыль. На первых порах все шло хорошо. Он получил обратно вложенные деньги с процентами. Затем этот человек повторил то же самое трижды. За год ему удалось удвоить свой капитал. Тогда он продал все, что имел, и вырученные деньги снова вложил в дело, в расчете на быстрое обогащение. Но на этот раз его расчет не оправдался, и он потерял практически все, что имел.

Этот человек обратился к друзьям: «Помолитесь, и если Бог поможет мне вернуть деньги, я отдам в качестве пожертвования 100 тыс. долларов».

Он не был христианином, не следовал библейским принципам, был озабочен исключительно получением легких денег. Обанкротившись, он обратился к Богу, желая заключить с Ним сделку и извлечь выгоду.

Библейский стих, приведенный выше, говорит именно о таких людях. Любая жертва, принесенная человеком с непокорным сердцем, придерживающимся только собственных правил, бу-

дет мерзкой для Бога. Такой жертвы недостаточно, даже если по человеческим меркам она огромна. Важна мотивация. Почему и для чего ты жертвуешь?

«Молитва праведных благоугодна Ему», – говорится во второй части стиха. Что хочет сказать этим Бог? Искреннюю молитву определяют не столько слова, сколько стремление человека познать Бога.

Господь никогда не оставляет без ответа побуждение чистого сердца, даже если уста молчат. Жертва – это внешнее действие. Желание познать Бога и следовать Его советам – внутренняя мотивация. Принесенную жертву видят люди, стремления видит Бог, и Он отвечает такому человеку.

Ищи Бога! В самые темные часы ищи Его совета. Молись. Мудрый человек отделяет не каких-то жалких несколько минут в день на молитву, если дел не слишком много. А если дел много, он не экономит время, молясь в два раза больше.

Во Христе никто не терпит поражения. Будь искренним в общении с Ним, праведным в поклонении Ему, потому что «жертва нечестивых – мерзость пред Господом, а молитва праведных благоугодна Ему».

«Ісуса знову й знову запитували: чому Ти терпиш, коли з Тобою так жорстоко поводитись Твої брати? „Так написано“, – відповідав Він, – „Сину мій, не забудь ти моєї науки, і нехай мої Заповіді стережуть твоє серце, бо примножать для тебе вони довготу твоїх днів і років життя та спокої“ (Прип. 3:1)» (Там само. С. 88, 89).

У пустелі, змучений смертельним голодом, тихим, кволим голосом, але непохитно Ісус відповідає так само, як відповідав протягом 30-ти років Свого життя: «Написано».

Перед останнім поколінням Божих дітей на Землі височить остання, найважча Карантанія за всю історію людства.

«Буде час утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу» (Дан. 12:1). Ми готові до неї? Ми готуємося до неї? Сьогодні вранці першу годину нового дня свого життя чим ми займалися?

Ольга Стасюк

**ПРОДОВЖЕННЯ
в наступному номері**

Я БЫ НЕ СМОГЛА

Ты отдал Сына, я бы не смогла.
Да Ты Его не просто отдал, Боже,
Ты бросил Сына в руки палачам,
Я стала для Тебя Его дорожкой.

Ты отдал Сына на позор и смерть.
Ради кого? А ради нас, ничтожных,
Я не смогла бы даже посмотреть,
Как гвозди раздирают Его кожу.

Он был Единородным, как и мой,
И самым-самым для Тебя любимым.
Как пережило сердце эту боль?
Мое бы разорвалось и погибло.

Носивший у Тебя любви виссон,
Лежал в крови на плитах распростертым,
И снят был окровавленный хитон,
Там на Голгофе под крестом позорным.

Носивший на главе Своей венец,
Возложенный на небесах Тобою,
Увенчан был шипами. Как, Отец,
Ты перенес мучение такое?

Как можно было этот мир любить,
Злодеев, что Невинного казнили?
Как можно было кровь Его простить
Солдатам, что гвоздями плоть пробили?

Я б не смогла, я б точно не смогла,
Так неужели я люблю сильнее?
Конечно, нет... Но я б не отдала,
А Ты отдал... Я пред Тобой немею...

Сынишка улыбается во сне,
Мой драгоценный, маленький, любимый.
Спасибо, дорогой, Господь, Тебе,
Чтоб мой сын жил, пожертвовал Своим Ты.

Мария Звирид

НАПИСАНО...

«Коли Він не погоджувався підтримати братів у якійсь негідній справі, вони звинувачували Його в боягузтві. Але Він відповідав: „Написано“. „Страх Господній – це мудрість, а відступ від злого – це розум“ (Іова 28:28). Часто юнаки намагалися примусити Його чинити всупереч Його переконанням. Але у Нього була лише одна відповідь: Написано, „Як юнаку зберегти чистою свою дорогу життя? Лише дотриманням Твого слова! Усім своїм серцем шукаю Тебе, не дай мені ухилитись від Твоїх Заповідей. Я бережу Твоє слово у своєму серці, щоб мені не грішити проти Тебе“ (Псал. 119:9-11).

У Ісуса не раз запитували, чому Він такий своєрідний та неподібний до всіх інших. „Так написано“, – відповідав Він, – „Щасливі ті, що їх дорога бездоганна, що ходять за Законом Господнім“ (Псал. 119:1). Коли Його запитували, чому Він не бере участі в розвагах назаретської молоді, Він відповідав: „Так написано“. „З дороги свідчень Твоїх радію я, як маємком великим“ (Псал. 119:14)» (Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 88).

ПОМНЯ Божий план

Память – замечательная вещь. Однако даже лучшие из нас время от времени что-то забывают. Зная об этом свойстве человеческой памяти, Бог в Своем Слове предупредил нас о том, чтобы мы не забывали самые важные для нас истины. Например, «помни Создателя твоего в дни юности твоей» (Еккл. 12:1); «Помни день субботний, чтобы святить его» (Исх. 20:8). Бог желает, чтобы мы помнили: что бы ни происходило, Он заботится о нас и нашем спасении – как в дни нашей юности, так и в течение всей последующей жизни. Таков Его замысел.

НИКОГДА НЕ ЗАБЫВАЙТЕ О НЕМ

Израильтяне постоянно забывали о Божьем руководстве и благословениях. Перейдя Черное море, на пути в Синайскую пустыню они внезапно «впали в амнезию». Они жаловались на недостаток пищи: «О, если бы мы умерли от руки Господней в земле Египетской, когда мы сидели у котлов с мясом, когда мы ели хлеб досыта!» (Исх. 16:3). Они забыли, как Бог провел их через Черное море, как в Мерре Он превратил воду, непригодную для питья, в «сладкую». Их память была слишком коротка.

«Если бы они обладали верой – ведь Он так много сделал для них! – то тогда бодро перенесли бы все неудобства, лишения и даже настоящие страдания; но они доверяли Ему только в той мере, в какой Он постоянно доказывал Свое могущество. Они забыли о своем тяжком труде в Египте. Они забыли милость и силу Божью, явленную ради их избавления из рабства. Они забыли, как дети их были пощажены в то время, как ангел-губитель поразил всех первенцев в Египте. Они забыли о величественном проявлении Божественной силы у Красного моря. Они забыли, что в то время, как они безопасно шли по пути, открытому для них, вражеское войско, пытавшееся преследовать их, оказалось потоплено водами моря» (Э. Уайт. Патриархи и пророки. С. 292-293).

Они забыли... Не забывайте о том, что Бог руководит нашей Церковью. Он даровал нам драгоценный образец мудрости, праведности и любви. Всегда полагайтесь на водительство Святого Духа в вашей жизни и не забывайте делать это. Мы читаем, что «история жизни израильского народа в пустыне записана для блага Израйла Божьего до конца времени» (там же, с. 293). Мы постоянно забываем о Боге и Его руководстве, если смотрим на себя и на мир, вместо того чтобы полностью положиться на Иисуса. Мы слишком часто полагаемся на собственное понимание

и думаем, что достаточно продвинуты в собственной мудрости и нам не нужно следовать Божьему образцу.

ПРОЦВЕТЕНИЕ

В 26 главе 2-й книги Паралипоменон описывается странный случай амнезии. Озии было всего шестнадцать, когда он стал царем Иудеи. Озия правил 52 года. «И делал он угодное в очах Господних...» (2 Пар. 26:4). «В те дни, когда он прибегал к Господу, споспешествовал ему Бог» (ст. 5). Какой хороший урок для нас! Если во всех наших делах мы будем прибегать к Господу, Он будет споспешествовать Своей Церкви в выполнении великой миссии – провозглашении Трехангельской весты.

В ст. 6-8 говорится, что Озия прославился своей воинской доблестью –

«Христос является центром всех истинных доктрин. Вся истинная религия находится в Его Слове и в природе. Он – Тот, в Ком сконцентрированы наши надежды на вечную жизнь.»

Советы родителям, учителям и учащимся.

что говорилось в ст. 5? «Когда он прибегал к Господу, споспешествовал ему Бог».

ВОЗГОРДИВШЕЕСЯ СЕРДЦЕ

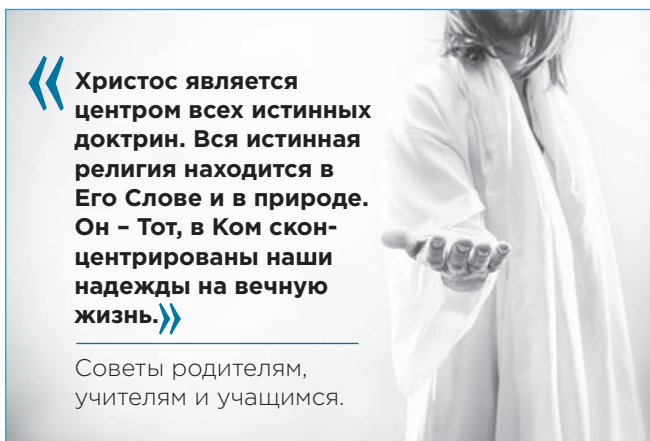
Но что произошло с Озией? Стих 16 вышеуказанной главы содержит предупреждение: «Но когда он сделался силен, возгордилось сердце его на погибель его, и он сделался преступником пред Господом, Богом своим, ибо вошел в храм Господень, чтобы воскурить фимиам на алтаре кадильном». Бог желает, чтобы мы не погибли. Он призывает нас быть смиренными, всегда и во всем полагаться на Него.

Азария, священник, войдя вслед за Озией в храм, напомнил ему, что не его обязанность – воскурять фимиам. Делать это могли только священники. Азария сказал: «Выйди из святилища, ибо ты поступил беззаконно, и не будешь тебе это в честь у Господа Бога» (ст. 18). Царь Озия забыл, Кто наделил его могуществом. Он приписал славу себе и с возмутительной дерзостью взял на себя обязанности, исполнять которые не был уполномочен. Он забыл Божьи правила и уставы. Озия забыл воздать Богу славу и осмелился создать собственные правила. Он забыл Божий образец.

Услышав упреки священника, «разгневался Озия, – а в руке у него кадильница для каждения; и когда разгневался он на священников, проказа явилась на челе его» (ст. 19). Царь,

который делал угодное в очах Господа и обрел могущество благодаря своей связи с Богом, стал настолько самонадеянным и эгоистичным, что оставил пути Господни, чтобы возвеличить себя, и, сделав это, получил Божье наказание. Он не должен был находиться внутри храма, потому что не был священником. И теперь, когда его лоб покрылся язвами проказы, священники выгнали его из храма. «Да и сам он спешил удалиться, так как поразил его Господь» (ст. 20).

Если бы только Озия помнил, откуда он пришел, как достиг своего положения

и смиренно воздал славу Богу, о нем в конце 26 главы было бы сказано то же, что и в ее начале: «И делал он угодное в очах Господа».

БИБЛИЯ – НАШЕ ОСНОВАНИЕ

«Христос является центром всех истинных доктрин. Вся истинная религия находится в Его Слове и в природе. Он – Тот, в Ком сконцентрированы наши надежды на вечную жизнь» (Э. Уайт. Советы родителям, учителям и учащимся).

Никогда не утрачивайте смиренной заискованности от Бога и доверьтесь Его руководству. Никогда не думайте, что вы лучше Бога и вам не нужны Его святые указания. Самовольная независимость в толковании истины и понимании пророчеств наносит большой вред Церкви и ее миссии.

В мире идет процесс нейтрализации Библии и библейской истины, поэтому мы должны твердо придерживаться небесных принципов. Это принципы, которые будут руководить нами в последние дни земной истории и придадут нам сил для провозглашения Христа и Его пророческих истин. Не забывайте, что сделал Бог для Своей Церкви и Своего народа. Сегодня, когда почти весь христианский мир смешивает истину с заблуждением и возвращается к традициям, чрезмерной эмоциональности и экуменизму, твердо придерживайтесь могущественного Божьего Слова! Не позволяйте тому, что противоречит истине, проникать в ваши церкви и вашу жизнь.

ВСЕГДА АКТУАЛЬНАЯ ИСТИНА

Бог говорил через Э. Уайт, чтобы дать указания Своему адвентистскому движению. Дух пророчества – один из величайших Божьих даров Церкви АСД. К сожалению, есть такие, кто полагает, что не нуждается в Библии и в Духе Пророчества, что сейчас мы, так или иначе, достигли более высокого уровня понимания, чем могут дать нам эти небесные наставники. Библия и Дух пророчества настолько же актуальны сегодня, как и тогда, когда были написаны. Божья истина никогда не устаревает. Она будет актуальной до тех пор, пока не придет Иисус.

Уже скоро то время, когда мы поднимем взоры и увидим маленькое облако, размером примерно в половину человеческой руки. Оно будет становиться все больше и ярче. В середине этого облака – Тот, Кого мы ожидаем, наш Спаситель и Господь Иисус Христос. Мы же будем «вознесены... на облаках в небеса для встречи с Господом, чтобы остаться с Ним навсегда» (1 Фес. 4:17).

Тед Вильсон

ЗБЕРЕЖИ СВОБОДУ

«Рятуйся як серна, з руки, і як птах із рук птахолова» (Прип. 6:5).

Якщо лань бачить, що мисливець намагається схопити її, то стрілою помічить туди, де її не дістати. Якщо птах відчуває, що його хочуть спіймати, він стрімголов летить догори. Однак зброя мисливця – хитрість. Він підкрадається непомітно, і коли жертва усвідомлює, що небезпека близько – буває вже занадто пізно. Вона втрачає свободу, а часто й життя.

Утікай! Навколо багато загроз твоєму життю. Це можуть бути погані звички, які переростають у залежність, негативні думки, що перетворюються на дії, нездорові почуття, що призводять до неправильної поведінки, нехтування цінностями, ідеалами. Якщо ти можеш розпізнати їх відразу ж, то спасешся. Однак часто вони застають тебе зненацька. Ти не сприймаєш їх як загрозу. Вони приходять, оселяються у твоєму розумі, наповнюють твоє серце, завдають тобі болю й поступово позбавляють тебе всього доброго. А коли ти усвідомлюєш, що відбувається, буває вже занадто пізно. Усе зруйновано... Ти втратив свободу. Ти вже не господар власного життя: ти раб почуттів обставин і неправих наслідків.

Як людина стає жертвою алкоголю? Як подружжя доходить до розлучення? Як люди залазять у борги? Поступово, крок за кроком, день за днем.

Жодне підприємство не терпить краху за один день. Ніякі відносини не доходять до розриву за кілька годин. Рак не виникає за одну ніч. Ти не помічаєш пухлини, поки не з'являться симптоми. Це щоденні «дрібниці», які нагромаджуються. Це слова і жести, що здаються незначними, яких ти свідомо чи несвідомо не помічаєш.

Сьогодні в тебе є можливість переглянути свої наміри, слова, думки та почуття. Ти можеш попросити вибачення, визнати свої помилки. Сьогодні ти ще вільний. Ти можеш вибрати добро чи зло. Вибери шлях добра, покори, самовідданості, любові. Завтра може бути пізно.

Теплий християнин

Ты очень любишь Иисуса Христа, или тебе больше подойдут такие слова, как «теплый», «частично посвященный»? Библия призывает нас испытывать себя, не являемся ли мы «теплыми». Каковы основные черты теплого христианина?

► Теплые христиане жертвуют деньги на благотворительность и церковь, если это никак не отражается на их уровне и образе жизни. Они жертвуют, если у них есть некоторые излишки, если пожертвования безопасны и не составляют труда.

► Теплые христиане хорошо вписываются как в церковную общину, так и в общество за ее пределами.

► Они больше заботятся о том, как люди оценивают их действия, чем о том, что Бог думает об их жизни.

► Теплые христиане в действительности не хотят быть спасенными от греха. Они хотят только спастись от наказания за свои грехи.

► Их трогают истории о людях, совершающих отважные поступки ради Христа, но сами они не готовы так действовать.

► Они редко говорят о своей вере с соседями, коллегами или друзьями. Они не хотят быть отвергнутыми и не хотят смущать других людей разговорами о столь личных вещах, как религия.

Богу НЕ НУЖНА твоя игра в СВЯТОСТЬ. Ему нужно твое ИЗМЕНЕННОЕ СЕРДЦЕ.

► Теплые христиане оценивают свою мораль и благочестие, сравнивая себя с неверующими. Они чувствуют себя удовлетворенными тем, что у них не все так ужасно, как у мирских людей.

► Они говорят, что любят Иисуса и Он является частью их жизни. Только частью. Они отдают Ему часть своего времени, денег, мыслей, но не позволяют Ему полностью управлять их жизнью.

► Они любят других, но не стремятся любить их так, как любит себя.

Честно проанализируй свою жизнь. Какие из этих признаков присутствуют сегодня в ней? Молись о том, чтобы Бог смягчил твое сердце. Проси у Него дать тебе желание измениться, вместо того чтобы искать себе оправдания.

КАПІТАЛЬНА ПЕРЕБУДОВА

Жив-був чоловік, який боявся усього на світі. Дійшло до того, що йому страшно було навіть вийти на вулицю. Одного разу в двері його будинку постукав подорожній. Господар впустив його, вони розговорилися. Господар вилив своє серце перед гостем, і той сказав йому: «Є один найголовніший страх. Якщо ти його пізнаєш, то більше нічого не боєтимешся. Іди, шукай його, а як тільки тобі стане страшно, одразу починай молитися. І нехай береже тебе Бог».

Пішов чоловік шукати цей страх. Різні траплялося з ним в дорозі, і як тільки йому ставало страшно, то за порадою подорожнього він кликав до Бога і заспокоювався. Обійшов чоловік усю землю і зрозумів, що боятися по-справжньому потрібно тільки одного: залишитися без Бога.

Страх Божий – це благоговіння перед Богом, любов до Нього і небажання засмучувати Його, страх зробити те, що Його знеславить. Однак, навіть у християн іноді виникає настільки сильний страх перед людьми або обставинами, перед сьогоденням або майбутнім, що вони перестають боятися Бога.

Реалії нашого життя показують, що йти слідом за Христом нелегко. Щодня нам доводиться робити вибір – на користь чи проти Христа.

ЗНАДТО ВИСОКА ЦІНА

Прочитаймо біблійні історії з Євангелій від Матвія 19:16-22, Марка 10:17-22 і Луки 18:18-23. Кожен з цих уривків розповідає про одного й того самого чоловіка – молодого, багатого, шанованого, у якого був свій страх. З ним він і прийшов до Ісуса.

У кожного, хто приходив до Ісуса, були проблеми – духовні та матеріальні, зі здоров'ям або з дітьми. Цього ж молодого чоловіка бентежило запитання: як йому успадкувати вічне життя? Багато одноплемінників напевно б не зрозуміли його: «Ти – нащадок Авраама; ти молодий, здоровий і багатий... Так живи і радій! Питання твоєї вічної долі давно вирішене на твою користь!» Проте молодий чоловік не був у цьому впевнений. Він глибоко переживав за своє майбутнє. Усі інші вважали, що ні їм, ні йому не потрібно турбуватися про це – вони успадковують вічність як samozрозуміле. Але юнак не міг заспокоїтися. Його слова були криком його душі.

«Страх Божий – це благоговіння перед Богом, любов до Нього і небажання засмучувати Його, страх зробити те, що Його знеславить.»

Христос піддав цього молодого чоловіка, зовні гідного вічного життя, серйозному випробуванню. Юнак мав визначити, чого ж він насправді хоче, і зробити вибір. Чи бажає він знайти вічність з Христом або ж залишитися з тим, чим володіє зараз? Юнак хотів і того, й іншого. Заради цього він навіть був згоден чимось пожертвувати. Чимось, але не всім.

В очах людей цей чоловік був найбільш відповідним кандидатом в учні Спасителя. Однак виконати запропоновану йому умову виявилось не під силу, і він пішов. Молодий чоловік пішов не тому, що не вірив Христу, і не тому, що Учитель не припав йому до душі, а тільки тому, що не зміг повністю довіритися Спасителю і втілити Його слова в життя. Він не захотів віддати те, чим володів. Він не захотів відмовитися від того, що любив більше, ніж Христа.

ВАЖЛИВІ УРОКИ

Ми можемо багато чому навчитися у цього юнака.

Він шукав допомоги в правильному місці. «Учителю добрий!» Юнак визнав, що доброта – це сутність Ісуса. Христос – Той, Хто справді міг вирішити його проблему. Однак прийти в потрібне місце, де тобі нададуть допомогу, – це тільки півсправи. Потрібно було залишитися там – поруч з Ісусом.

Його ставлення було правильним.

Юнак знехтував усіма правилами поведінки, прийнятими тоді. Він підбіг до Ісуса і впав перед Ним на коліна. На відміну від Никодима, він прийшов до Вчителя вдень, не боячись втратити свій авторитет.

У нього були правильні спонукання. Юнак правильно оцінював своє становище. На відміну від книжників і фарисеїв, він не був упевнений у тому, що належить Богові. Знатний і багатий юнак усвідомлював, що не володіє найголовнішим – вічним життям.

Він ставив правильні запитання. Молодий чоловік запитав Ісуса, що ще він може зробити доброго. Він бажав знати, чого йому не вистачає для досягнення заповітної мети.

Його питання не залишилося без відповіді. Христос закликав молодого чоловіка перейти від слів до дій і радикально змінити своє життя: «Усе, що маєш, продай і роздай бідним – і будеш мати скарб на небесах, та приходи, і слідуй за Мною!»

Істина в тому, що вічність – це благословенний дар Божий. Проте Христос не може дати його тому, хто не бажає випустити з рук свій «маєток». Христос запросив юнака йти слідом за Ним, стати Його апостолом, але юнак відкинув це запрошення. Він не побажав довіритися і підкоритися Богові, поміняти свій «маєток» на те, що запропонував йому Спаситель.

Біблія розповідає про багатьох, хто відгукнувся на Божий заклик: про Ноя, Авраама, Мойсея, Гедеона, Елісея, Єремію, Іону, Петра і Андрія, Марію Магдалину, Савла. Кожного з героїв віри Господь закликав діяти, радикально змінити життя. Ною довелося будувати ковчег; Авраам покинув батьківщину; Мойсей залишив спокійне життя пастуха, Елісей – поля ▶

Долина СМЕРТИ

Ява – острів, який омивається на севері теплим Яванським морем, а на юзі Індійським океаном, – відомий своєю прекрасною природою. Але є там одне місце, скоріше нагадує ад. Местні жителі називають його Долиною смерті. Долина отримала своє печальне названня із-за того, що ґрунт там виділяє вуглекислий газ, який стелиться по землі. Схили долини буквально усеяні кістками тварин, заблудлих туди і загинулих від удусь. Дорослий чоловік, однак, може спокійно ходити по долині, тому що висота газового хмара не перевищує метра і не досягає дихальних шляхів. Не

гріє тому, хто вирішить присісти на камінь або лечь на землю: він тут же задихнеться.

В Італії недалеко від Неаполя є невеличка печера, дуже небезпечна для малих тварин по тій же причині. Однак і людині перебувати в ній небезпечно. Будь-хто потрапляє туди, ризикує задихнутися.

Сьогодні світ дуже схожий на Долину смерті. Багато людей задихаються в ньому без свіжого повітря Істини. Діти Божі, які ходять з Христом і дихають чистим повітрям Його любові, ідуть по цій долині безпечно.

Піднімайте голову вище, вдихайте атмосферу Божої любові. Без Нього ви не зможете вижити...

Долина смерті, о. Ява

► і волів. Рибалки Петро, Андрій, Яків стали «ловцями людей», заможні митарі Матвій і Закхей – безкорисливими й вірними учнями Христа. Марія принесла до ніг Ісуса «александрийську посудину» з дорогими пахощами, Савл – своє становище, авторитет і гідність. Проте молодий чоловік, у якого були і високі наміри, і прекрасні можливості, – не погодився. Він шкодував не про свої гріхи, а про багатство, якого міг позбутися.

Цей хлопець не був готовий до радикальних змін. Він хотів задовольнитися «косметичним ремонтом». Проте Ісус бажав «капітальної перебудови». Господь очікував від юнака не слів, а дій.

Чи готові ми йти слідом за Христом не на словах, а на ділі? Чи готові ми заради Христа повністю змінити своє життя? Христос закликає нас діяти.

У історії про багатого юнака є важливі уроки та застереження для нас:

- Багато християн підходять до Джерела життя, відчуваючи духовну спрагу, але так і не п'ють з Нього.

- Правильні спонування не завжди стають запорукою підкорення волі Божій.

- Христос готовий відповісти на всі наші запитання, якими б вони не були.

- Для досягнення успіху в духовному житті важливо не тільки отримувати від Христа відповіді на свої запитання, а й відгукуватися на Його заклик. Інакше ми втрачимо спасіння і залишимося теоретиками віри.

- Христос закликає кожного з нас до конкретних дій.

- У нас є вибір: дослухатися до радикальної поради Спасителя або залишитися з тим, що ми маємо.

Відгукніться на заклик Ісуса і довіртеся Йому! Втілюйте Його вчення в життя! Дійте, і нехай ніщо не заважає вам йти за Спасителем!

Святослав
Музичко

« Вирабатуйте звичку хорошо отзываться о ближних. Подробно останавливайтесь на хороших качествах тех, с кем общаетесь, и как можно меньше замечайте их ошибки и промахи. Когда вы чувствуете искушение выразить недовольство чем-то сказанным или сделанным, найдите в жизни или характере человека, сделавшего или сказавшего недоброе, нечто, достойное похвалы.

Злословие – двойное проклятие, тяжелее падающее на говорящего, чем на слушающего. Подробно рассматривая проступки других, мы становимся похожими на тех, кого критикуем. Но, созерцая Иисуса, рассказывая о Его любви и совершенстве характера, мы изменяемся в Его образ. »

Э. Уайт. Служение исцеления. С. 492

БУДЬ ПРИЧИНОЙ...

Будь причиной чьей-то улыбки,
Будь причиной счастливых дней,
И по жизни дорогам зыбким
Стань тропинкою из камней.

Стань опорой, держи крепче
Руки близких тебе людей,
Ведь идти будет вместе легче
По дороге земных скорбей.

Будь причиной чьей-то удачи,
Будь причиной чьих-то побед,
И попробуй прожить иначе,
Принеси в чью-то жизнь рассвет.

Не скупись на добро и милость,
И не прячь в рукаве хлеб,
То, что щедро по водам пустилось,
Возвратится к тебе, как ответ.

Будь причиной! Не бойся растраты,
Отдавать надо больше чем брать,
И, поверь, все земные утраты
Будет Небо тебе возмещать.

Пусть потоком добро польется,
Много есть в закромах твоих,
То, что Богом тебе дается,
Чтобы ты напоил других.

Счастье в том, чтобы быть причиной
Чьей-то радости, чьей-то любви,
И душа станет вмиг красивой,
В темноте зажигая огни.

Алла Брухлей

Перевірка на СТІЙКІСТЬ ВІРИ

Іноді Бог проводить людину через особливі випробування, в яких перевіряється її віра. Дуже важливо мати стійку віру і довіряти Господу, навіть коли Він не відповідає так швидко, як нам хотілося б.

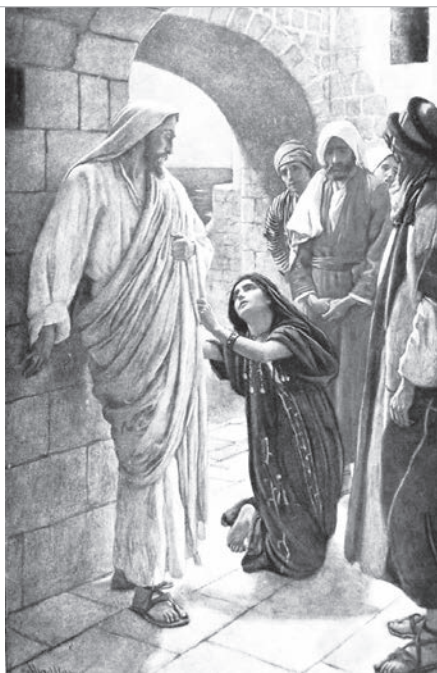
КОЛИ ЗДАЄТЬСЯ, ЩО БОГ МОВЧИТЬ

У Матв 15:22-28 записана історія про хананеянку, яка благала Ісуса зцілити її дочку. Спочатку Христос не відповів на її відчайдушне прохання про допомогу. «Але Він не відповів їй ані слова» (в. 23). Якби Ісус промовив хоча б слово, щоб пом'якшити її біль і показати, що Йому не байдуже, – це б уже допомогло, але Він не сказав нічого. Ще й учні почали говорити: «Відпусти її, бо вона кричить нам услід» (в. 23).

Ісус замість слів розради просто сказав: «Я посланий тільки до загублених овець з дому Ізраїля» (в. 24). Утім жінка впала до ніг і просила: «Допоможи мені» (в. 25). Тоді Ісус сказав: «Не годиться брати хліб у дітей і кидати щенят» (в. 26). Свідки цієї сцени думали: «Невже вона не розуміє? Ісус не збирається допомагати їй, вона ж навіть не з єврейського народу. Хто вона, щоб просити Його зцілити дочку?» Проте ця жінка не думала про те, хто вона або чого їй не вистачає, щоб сталося чудо. Їй навіть було неважливо, що її порівняли з домашнім щеням. Вона знала, що перед нею Спаситель – єдиний, Хто міг їй допомогти. Віра жінки не дозволяла їй відступити. Крізь сльози вона сказала: «Так, Господи, але й щенята ідуть крихти, що падають зі столу їхніх панів» (в. 27).

Тоді Ісус повернувся до неї і з ніжністю поглянув їй у вічі. Відповідь Господа не означала, що Йому було байдуже, що Він не любить її. Христос лише хотів зробити її стійку віру прикладом для тисяч інших людей, які змогли б наслідувати її через століття. Він сказав слова, які жінка так хотіла почути: «О жінко, велика твоя віра! Хай буде так, як ти хочеш!» (в. 28). І видужала її дочка тієї ж миті.

Чи змогли б ми з вами пройти такий тест віри? Що ми думаємо і відчуваємо,

мо, коли здається, що Бог ігнорує наші благання і відповідає на потреби інших людей? Чи продовжуємо ми вірити, прославляти і триматися за Нього, поки Він не відповість на наше прохання? «То хіба Бог не захистить вибраних Своїх, що кличуть до Нього день і ніч? Чи буде Він зволікати щодо них? Кажу вам: Він оборонить їх негайно! Однак, як прийде Людський Син, то чи знайде Він віру на землі?» (Луки 18:7, 8).

«**Прийдешній час горя й скорботи потребує від нас віри, яка змогла б подолати втому, голод, зволікання, – віри, яка не похитнеться, навіть під час найсуворішого випробування.**»

(Е. Уайт. Велика боротьба. С. 520).

КОЛИ ЗДАЄТЬСЯ, ЩО БОГ ЗАТРИМУЄТЬСЯ

В Євангелії від Івана 11:1-44 розповідається про чудо в період служіння Ісуса – воскресіння Його друга Лазаря. Лазар сильно захворів, і його сестри послали за Ісусом. Вони просили передати Йому: «Господи, той, кого Ти любиш, хворіє» (в. 3). Знаючи, наскільки сильно Христос любить Лазаря, вони були впевнені, що Він покваліється негайно відповісти на їхнє прохання. Але замість того, щоб поквалітися, Ісус передав їм повідомлення: не хвилюйтеся, «ця хвороба не на смерть, але для Божої слави» (в. 4).

Наступні декілька днів Він займався Своїми справами, а Лазар тоді помер.

Горе охопило серця Марти та Марії. Невже Ісус забув про Свою обіцянку? Чому ж Він не прийшов, коли Його покликали? Коли Христос прийшов, Лазар був мертвий уже чотири дні. У сльозах зустрівши Ісуса, Марта говорила: «Господи, якби Ти був тут, не помер би мій брат» (в. 21). Але Господь запевнив її, що брат воскресне. Вона відповіла: «Знаю, що воскресне у воскресінні останнього дня» (в. 24). Ісус не мав на увазі день воскресіння, Він говорив про той день, у який Марта говорила з Ним. Та вона не могла цього зрозуміти. Навіть коли Христос попросив відвалити камінь від входу в печеру, Марта все ще висловлювала недовіру: «Господи, вже чути запах, бо чотири дні вже минуло» (в. 39).

Як часто ми поводимося, як Марта. Нам нескладно повірити Ісусу, про Якого ми читали в Біблії. Нам також не важко повірити в Ісуса, Який незабаром прийде. А як щодо сьогодні? «Напевно, сьогодні Бог не може зробити таке саме чудо... чи може?» – запитуємо ми, переповнені сумнівами. Про чудеса зі сторінок Біблії сказано: «Це було написано не тільки для того, щоб ми могли читати і дивуватися, але щоб і в нас була така сама віра, яка діє в Божих слугах. Не менш примітним чином, ніж тоді, Він буде діяти і тепер там, де є люди з вірою в серцях, які хочуть бути джерелом Його сили» (Е. Уайт. Виховання. С. 256).

Іноді Бог навмисно відкладає відповідь. Це мовчання також є відповіддю на молитву, як і саме здійснення прохання. Ісус не забув про Свою обіцянку, дану Марті й Марії. Він хотів випробувати їхню віру і так само чинить сьогодні з нами.

Іноді Христос дозволяє нашим планам, мріям і надіям зруйнуватися, щоб випробувати нас і дати щось краще. Чи будемо ми довіряти Йому? «Нам не загрожує небезпека, що Господь знехтує молитвами Свого народу. Небезпека полягає в тому, що під час випробування і спокуси ми можемо втратити мужність і наполегливість у молитві» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа. С. 175).

КОЛИ ЗДАЄТЬСЯ, ЩО СИЛИ ПРИРОДИ НЕЗДОЛАННІ

У Матв. 14:28-32 знаходимо історію про Петра, який завдяки Христу пішов по воді. Спочатку, коли Ісус покликав його вийти з човна, він зробив крок уперед вірою, і віра в Христа вела його. Та щойно Петро відвів погляд від Спасителя і подивився на бурхливе море, як почав тонути. Можливо, він подумав: «О ні! Що ж я роблю? Мені не варто було виходити з човна».

Як часто ми з вами поводимо себе так само! Ісус хотів провести нас дорогою віри. Ми знаємо, що Він вже робив чудеса в нашому житті, і бачимо, що Він робить це і зараз. Але нас іноді відволікають хвили, що оточують з усіх

боків. Здається, що ці сили нездоланні. Чи зможемо ми довіряти Господу і в цих умовах? Можливо, почнемо тонути в своєму розпачі, думаючи, що це занадто складно і навіть неможливо. «Я зайшов занадто далеко! Тепер Бог нічого не зможе вдіяти!»

Якщо ми відчуваємо тривогу та відчай, у Дусі пророцтва записані слова підбадьорення: «Не лякайтеся й не бійтеся навіть у найпохмуріші дні, коли все здається безвихідним. Вірте в Бога... Коли ми з вірою знайдемо Його силу, Він чудовим чином змінить найбезнадійніші перспективи, що нас бентежать. Він зробить це заради слави Свого імені» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 10, 12).

Авраам, Мойсей та Ілля завдяки своїй вірі стали великими людьми, і тільки таким чином вони змогли зробити те, до чого їх закликав Господь. Йосип потрапив до в'язниці, будучи абсолютно невинним, страждав на самоті. У цей час його душа була випробувана, але ця ситуація сприяла його духовному зростанню та розвитку, зробила його придатним для виконання важливого завдання з спасіння його братів. І він зробив це з любов'ю і терпінням, яке може дати тільки Господь.

Жодні переслідування не випробовують нас так, як подібні ситуації. Господь відкрив Йосипу Свої наміри, але минали дні, і нічого не відбувалося. Це справді складно, але це випробування віри, що дарує нам знання про Бога, яке ми не отримали б іншим чином.

Це допомогло б нам не відводити погляд від Ісуса, Котрий може дати нам силу йти по морських хвилях. Тоді ми змогли б довіряти Йому навіть під час бурі, навіть якщо здійснення Його слів здається неможливим. Господь набагато сильніший за будь-яку бурю, з якою нам коли-небудь доводилося стикатися у житті.

КОЛИ ЗДАЄТЬСЯ, ЩО БОГ НЕ ВИПРАВДАВ НАШИХ СПОДІВАНЬ

У Матв. 27 розповідається про розп'яття Христа і Його смерть. Для нас, християн, найскладніше випробування віри, пояснювати причини смерті.

Уявіть собі глибину горя учнів, коли Ісуса катували, засудили і розп'яли. Якщо Він Той, Ким себе називав, як Він міг це допустити? Фарисеї і садукее насміхалися над послідовниками Ісуса: «Спаситель, за Котрим ви йдете, не може спасти навіть Себе Самого. Як же Він спасе вас?»

Учням Христа здавалося, що сатана здобув перемогу. Але в тому, що апостоли вважали поразкою, Бог здобув ще більшу перемогу й отримав ще більшу славу. «...А перемога, що перемогла світ, – це віра наша!» (1 Івана 5:4).

Чи будемо ми твердим у вірі та стійкими в молитві, поки не здобудемо духовної перемоги? Чи продовжуватимемо молитися, коли здається, що Бог мовчить? Чи зможемо довіряти Ісусу і молитися незважаючи ні на що, коли

здаватиметься, що Він не виправдав наших очікувань?

У Дусі пророцтва міститься попередження: «Прийдешній час горя й скорботи потребує від нас віри, яка змогла б подолати втому, голод, зволікання, – віри, яка не похитнеться, навіть під час найсуворішого випробування» (Е. Уайт. Велика боротьба. С. 520). У цей час нас не спасе просте визнання віри. Ми повинні мати істинну віру в Христа. Це буде наше останнє велике випробування, і лише ті, хто силою Христа встоїть у вірі до самого кінця, будуть спасені (Матв. 10:22).

Якщо ми хочемо мати цю сильну біблійну віру, яка не здається навіть тоді, коли немає миттєвої відповіді на молитву, ми повинні плекати її Словом Божим. Нам потрібно пам'ятати обітницю. І коли прийдуть випробування, нам необхідно з вірою триматися за Христа і не відпускати Його. Нам потрібно згадувати досвіди тих, хто вже пройшов цей шлях. Таких досвідів дуже багато навіть сьогодні, і вони допомагають нам зростати у вірі і надихають нас. Найкращі приклади записані в книзі Е. Уайт «Велика боротьба». Які ж сильні свідоцтва залишені нам християнськими реформаторами. Це те, що необхідно нам сьогодні!

Давайте жити вірою, говорити з вірою, плекати і зміцнювати її. Незалежно від того, що чекає нас попереду, наш Бог ніколи не програє. Ми можемо довіряти Господу, навіть коли Він мовчить.

Я могу спать в ветреную ночь

Хозяину одной фермы нужен был помощник, который смот- рел бы за конюшней и сеновалом. Фермер начал искать помощника. Среди людей, ищущих работу, он приметил парня лет 16-ти. Тот был высок, худ и на вид не слишком силен, но его открытое лицо и добрая улыбка располагали к себе. Фермер решил познакомиться с ним.

– Как тебя зовут, юноша?
– Артур.
– Я ищу человека, который мог бы работать на моей ферме. Ты разбираешься в сельскохозяйственных работах?

– Да, разбираюсь.
– А что ты умеешь?
– Я могу спать в ветреную ночь.
– Что-что?
– Я могу спать в ветреную ночь, – серьезно повторил юноша.

Фермер покачал головой и решил поискать кого-то более умелого, но так никого и не нашел. Он решил еще раз поговорить с Артуром и узнать, что тот умеет на самом деле, но юноша снова сказал:

– Я могу спать в ветреную ночь.

Фермеру нужен был помощник, а не парень, гордящийся хорошим сном. Но подходящих работников так и не нашлось, и фермер решил нанять Артура.

– Пусть будет так. Посмотрим, что ты умеешь делать, кроме как спать спокойно в ветреную ночь.

Артур проработал на ферме несколько недель. Хозяин был занят и не следил за каждым шагом молодого помощника.

Однажды ночью фермера разбудил сильный ветер, который гнул деревья, завывал в трубах, стучал в окна. Буря могла причинить много бед: распахнуть двери конюшни, перепугать лошадей, разбросать сено и солому. Фермер вскочил с кровати и бросился в комнату, где спал Артур. Хозяин постучался, но Артур не ответил. Он постучал сильнее и крикнул:

– Артур, вставай! Помоги мне, пока ветер все не разнес!

Но Артур продолжал спать.

Фермер не мог больше терять времени. Он выбежал на улицу и увидел, что

двери конюшни были крепко заперты, окна закрыты. Валки сена и соломы были надежно укрыты и связаны. Лошади спокойно стояли в стойлах.

Фермер понял, что имел в виду Артур, когда говорил, что может спокойно спать в ветреную ночь. Парень прекрасно выполнял свою работу, у него всегда все было на месте. Он запер на ночь двери и окна, хорошо заботился о животных. Каждый день он был готов к буре, поэтому не боялся ее и спал спокойно.

КИЕВСКАЯ КОНФЕРЕНЦИЯ

ФЕСТИВАЛЬ ХОРОВ
«Небесные славословия»

«Музыка – драгоценный Божий дар, предназначенный возвысить, вдохновить и очистить нашу душу»

Э. Уайт. Образование. С. 167.

НОВОСТИ
Музыка является частью бого-служения на небе. Эти слова Духа Святого были написаны для утешения и ободрения каждой души, которая может найти радость в этом мире через любовь к музыке. Источником и Вдохновителем, Творцом и Композителем многих музыкальных произведений является Сам Господь. Бог любит музыку и через нее желает облагородить наш характер, успокоить, вдохновить, расположить к размышлениям. «Песнь Моисея и Агнца» будут петь все искупленные на Новой земле.

Слава Богу, что еще на этой земле, полной страданий, горя и слез, мы можем петь не взирая ни на что. Петь сами для себя, петь всей церковной группой, петь в хоре, вокальных ансамблях. Особое впечатление производит на душу и эмоциональное состояние человека хоровое пение. Мы убедились в этом в субботу 11 мая в храме на Подоле в Киеве во время фестиваля хоровой музыки. У каждого коллектива, исполняющего различные произведения, была высокая цель – прославить имя Господа, Спасителя Иисуса Христа. И это им прекрасно удалось.

Хор первой киевской общины имеет больше, чем 60-летнюю историю. Начало его деятельности уходит к 1956 году, когда в Киев приехал молодой пастор Дмитрий Куприянович Колбач. Пастор собрал молодежь и всех, кто любил петь и хотел славить Господа, создал хор и духовой оркестр. Коллектив развивался, рос духовно и многие его члены посвятили себя активному миссионерскому служению.

Киевский камерный хор, образованный в 1999 году по инициативе руководства церкви, на протяжении многих лет участвовал в различных фестивалях духовной музыки в Украине и за рубежом. Чистое, слаженное пение хора, в исполнении которого прозвучали произведения композиторов прошлого века и современных авторов хоровой музыки, впечатлило слушателей.

Хор третьей общины начал свое служение в 1993 году. Активные и легкие

на подъем члены этого коллектива с радостью служили в различных направлениях: венчания, похороны, концертные программы, евангельские встречи и эфирное служение на телеканале «Надія». На этом фестивале хор исполнил произведения современных авторов. Особенно впечатление произвело исполнение «Верую» Александра Фляковского совместно с небольшим хором 17 общины – церковью глухонемых. Язык жестов не часто встречается на хоровых фестивалях, но напоминает слушателям об удивительной Божьей любви, которая отражалась на лицах участников этого удивительного пения – любви к своему Спасителю. Они имеют надежду на вечное избавление и исцеление.

Хор «Вдохновение», состоящий из подростковой группы и с удовольствием участвующий в фестивале, опровергает мнение о том, что подросткам ничего не интересно, они инертны и пассивны. Мы еще раз стали свидетелями того, что состояние вдохновения взрослых зажигает сердца молодежи и детей. Неизменный концертмейстер Ирина Вятоха в течение восьми лет поднимает настроение и дух поющей группы детей, и при том на многих языках: украинском, иврите, английском, французском, латинском, немецком, японском.

В заключение присутствующие с удовольствием слушали исполнение произведения на слова Горацио Спафорда в аранжировке Роберта Стерлинга «Когда Божий мир наполняет сердца».

Мужской хор, состоящий из студентов Украинского теологического института, будущих пасторов, был с интересом воспринят на фестивале. Мужской хор – это всегда оригинально и по-особому воспринимается коллективом. Знакомая всем нам мелодия в их исполнении воспринималась удивительно вдохновляюще. Ведь в словах и мелодии сама жизнь сегодня каждого из нас. Приятно, что наши будущие пасторы будут не только говорить проповеди, но и петь.

Сводный хор, г. Киев

Хор 3-й и 17-й общины, г. Киев

Мужской хор

Фестиваль подошел к концу. Слушатели неохотно покидали помещение, еще и еще раз благодарили дирижеров, хористов, организаторов этого чудесного фестиваля. Цель была достигнута: наш Спаситель был прославлен, Ему вознесены благодарность и хвала за жизнь Его и смерть, за воскресение и обещанную вечность.

Лидия
Нейкурс

2000 следопытов крестились во время весенних каникул в Интер-Американском регионе.

Для тысяч молодых адвентистов седьмого дня по всей территории Интер-Американского дивизиона (IAD) неделя весенних каникул в апреле – это время отдыха в лагерях следопытов, время для походов со своими свер-

стниками, освоения новых навыков и участия в общественной деятельности.

В лагерь следопытов ежегодно приезжают десятки региональных и международных клубов следопытов, в которых занимаются любящие Христа

молодые люди, готовые служить Богу. Эти лагеря собирают вместе сотни, а иногда и тысячи молодых людей. Этой весной в работе лагерей приняли участие около 80 000 следопытов и их будущих руководителей.

ВСЕМИРНЫЕ НОВОСТИ

Адвентистское ВЕГАНСКОЕ КАФЕ

Идея открыть веганское кафе родилась в австралийской общине г. Байрон-Бей, которая стремится быть активной частью общества и достигать Благой вестью жителей и гостей своего города.

Байрон-Бей – самая восточная точка Австралии. Это популярное место отдыха известно своими пляжами, обустроенными для серфинга и подводного плавания, а также художественными и музыкальными фестивалями.

Одним из самых известных и часто посещаемых мест в Байрон-Бей является легендарный маяк Кейп-Байрон, построенный в 1901 г. С него открывается вид на живописные окрестности, пляжи и Тихий океан. Также возле маяка расположена смотровая площадка, с которой можно понаблюдать за горбатыми китами во время их миграции, проходящей с июня по ноябрь. Неудивительно, что Байрон-Бей ежегодно принимает около 1,7 млн. местных и иностранных гостей. Здесь любят отдыхать представители творческих и альтернативных культур.

В ПОИСКАХ ПОДХОДЯЩЕЙ ЦЕРКВИ

Перед членами Церкви АСД в Байрон-Бей возник серьезный вызов: как служить людям с альтернативным образом жизни и достигать Благой вестью местных жителей и отдыхающих.

Жизнь неоднократно подтверждает факт – когда дети Божьи целенаправленно молятся, чтобы Господь открыл двери для служения, Он это делает.

Они с верой идут вперед, и Он дает все необходимое. Они отдают себя на служение Ему, и Он благословляет их труды. Поэтому, когда по вечерам в будние дни члены церкви начали предоставлять всем желающим бесплатные вегетарианские обеды и открыто беседовать с людьми об Иисусе, они не могли представить, что когда-то будут обслуживать до 300 человек.

Со временем община осознала: необходимы радикальные перемены, чтобы иметь возможности для роста и развития. У здания церкви – старого и маленького – было одно существенное преимущество: оно находилось на центральной улице города. Члены церкви предложили Богу то, что у них было, и вскоре рядом с церковью появилось кафе под названием *Manna Haven*. Этот проект был воплощен в жизнь благодаря труду и пожертвованиям членов церкви, а Бог благословил их видение и посвященность.

ГОСТЕПРИИМНАЯ ЦЕРКОВЬ

Пастор Кит Джексон и члены церкви часто приходят в кафе в течение недели, чтобы пообщаться с посетителями. Некоторые люди задают вопросы, касающиеся здоровья, другие желают поговорить об Иисусе, и эти беседы иногда длятся часами. В кафе можно бесплатно получить адвентистскую литературу.

Одна женщина, посетившая кафе в свой последний день пребывания в Байрон-Бей, разговорилась с волонтерами, работавшими там, и эта беседа превратилась в трехчасовое занятие по изучению Библии. После встречи ей подарили несколько книг, включая

«Желание веков» и «Великую борьбу». Другой молодой человек в разговоре упомянул о том, что ему пришлось набраться смелости, чтобы войти в кафе, поскольку некоторое время назад он перестал посещать адвентистскую церковь. После долгого разговора с двумя сотрудниками кафе он сказал, что хочет вернуться в церковную семью.

БЛАГОСЛОВЕННАЯ ЦЕРКОВЬ

Бог благословил церковь, и по субботам на богослужения стали приходить более десяти посетителей кафе. Одна женщина дважды в неделю изучает Библию, а затем звонит своему отцу в Европу, чтобы поделиться всем, что она узнала. Другой человек долго беседовал в кафе о Боге, и теперь посещает церковь каждую субботу. Еще одна пара впервые узнала о восьми законах здоровья из брошюры, полученной в кафе. Затем они прочитали книгу Э. Уайт «Великая борьба» и стали соблюдать субботу. Они также выразили заинтересованность в посещении церкви. Когда их дочь приехала в гости из Канады, они отвезли ее в кафе *Manna Haven*. Там она взяла себе книгу «Великая борьба».

Молодая мать из Бразилии во время отдыха в Байрон-Бей не раз посещала кафе. Перед возвращением домой она пришла в церковь и попросила несколько экземпляров книг «Желание веков» и «Великая борьба», а также полный комплект уроков по изучению Библии. Все это она увезла с собой в Бразилию. Два молодых туриста из Южной Кореи несколько раз посещали церковь и также взяли с собой библийские уроки. Многие посетители кафе выражают признательность Церкви адвентистов седьмого дня за то, что ее члены придерживаются принципов здорового образа жизни.

Кафе *Manna Haven* занимает первое место по популярности среди 130 заведений общественного питания в Байрон-Бей. Это благословение, а также свидетельства многих посетителей кафе о том, как Бог коснулся их сердец и изменил их благодаря влиянию Святого Духа, говорят нам, что Бог может сделать, когда мы отдаем в Его руки свое видение и усердный труд. Церковь адвентистов седьмого дня в Байрон-Бей стала «еще одним маяком» в этом городе.

Лиана Муньос

«Такие лагеря готовят молодежь к принятию важного решения – посвятить свою жизнь Богу, и помогают в формировании характера. Они дают молодым людям возможность сосредоточиться на свидетельстве и миссии, благодаря чему те могут изменить ситуацию в своих общинах, – говорит Ал Пауэлл, директор молодежного служения церкви в Интер-Американском регионе. – Это инвести-

рование в молодежь, общину и будущее Церкви. Во время работы лагеря следопыты участвуют в различных мероприятиях, таких как богослужения, молодежные встречи, занятия и соревнования по навыкам выживания, и многих других».

По словам Пауэлла, лагеря следопытов дают их лидерам возможность общаться с подростками, которые не отдали свою жизнь Иисусу, помогать им духовно расти

и узнавать о Библии и любви Божьей. В восьми лагерях униона, проведенных этой весной, 930 молодых людей заключили завет с Богом. В других конференциях и миссиях было крещено более 1000 человек.

Почему я праздную 9 МАЯ?

Я с детства хожу в церковь – с мамой, тетей и бабушкой. До подросткового возраста все было хорошо. Со временем мои интересы стали другими, меня тянули в мир школьные друзья. Все потому, что я не познала Христа, а просто посещала церковь. В подростковом возрасте я начала ходить на дискотеки и употреблять алкоголь. Перестала посещать церковь, мне было стыдно признаться в том, что я вообще туда ходила.

Так продолжалось до 2008 года, пока в нашу общину не пришли два практиканта, молодых пастора – Виктор и Иван. Их миссией было вернуть в церковь молодежь, и они активно взялись за эту работу.

Мама пригласила меня и сестру в церковь, и мы согласились пойти. Там познакомилась с Витей и Ваней, и с того момента лед тронулся. Сначала они узнали о наших взглядах и интересах. Потом каждый день присылали нам сообщения со стихами из Библии. Меня поначалу это раздражало, так как плоть протестовала и тянулась к мирскому. Борьба продолжалась. Со временем они пригласили нас создать христианскую музыкальную группу. Мы с сестрой согласились, так как любили музыку и пение.

Следующим шагом были домашние молодежные встречи, на которых мы изучали Библию и обсуждали разные темы. Мы говорили о духовной жизни, отношениях, одежде и т. п. Моя мама много молилась о нас.

Постепенно я начала понимать, что живу двойной жизнью и по двойным стандартам. С друзьями из мира я пью алкогольные напитки и хожу на дискотеки, а с друзьями в церкви веду себя как настоящая верующая. Я начала молиться, чтобы Бог помог мне оставить двойную

жизнь, и постепенно все стало меняться. Сначала я перестала употреблять алкогольные напитки, ходить на дискотеки. Сложнее было расстаться с парнем, не адвентистом. Между нами пропало взаимопонимание, ведь я уже знала, какой хочу быть и какой должна быть моя жизнь, а он меняться не хотел. Бог помог сделать и это. Потом настал черед украшений, одежды, слов...

Друзья-богословы продолжали писать и поддерживать нас. Они сыграли в моей жизни очень важную роль, потому что кроме сестры, друзей у меня больше не было. Наступил долгожданный момент, когда мы с сестрой захотели полностью посвятить свою жизнь Христу. В мае 2009 года мы поехали с молодежью на Полевую школу в Бучу. Там, в лесу, размышляя о Христе и Его жертве на Голгофском кресте, я приняла решение креститься. Мы с сестрой сообщили об этом пастору.

Однако в пятницу к нам подошел организатор Полевой школы и, извинившись, сообщил, что крещение, к сожалению, не состоится. Он объяснил это тем, что некому наполнить бассейн для крещения, поскольку все студенты разъехались. Сказать, что мы очень расстроились, – ничего не сказать.

Наши друзья Ваня и Витя, увидев, что мы плачем, заинтересовались, что случилось. Мы в двух словах рассказали о своей горе.

Вечером, готовясь ко сну, мы думали только о крещении. Утром я встала рано и побежала в зал узнать, наполнен ли бассейн водой. Смотрю, а Ваня с Витей

Анна с сестрой Виктор принимают крещение.

уже украшают его лепестками роз. Они весь вечер и часть ночи носили ведрами воду, чтобы это долгожданное событие состоялось. В то утро я в полной мере осознала ценность христианской дружбы. 9 мая 2009 года была одержана самая настоящая победа над грехом.

Но на этом перемены не закончились. Бог ежедневно меняет меня, и я очень благодарна Ему за все, что Он совершил в моей жизни. Господь подарил мне прекрасную семью, служение, здоровье, и я по-настоящему счастлива, что живу с Ним. Желаю каждому таких перемен!

Анна Жицкая

БОЖЕ ПРОВИДИННЯ

«І станеться, поки покличуть, то Я відповім, – вони будуть іще говорити, а Я вже почую» (Ісаї 65:24).

Навесні 1875 року Хадсон Тейлор, засновник місії в Китаї, стояв на пероні Брайтонського вокзалу, чекаючи поїзд до Лондона. До нього підійшов багато одягнений чоловік і запропонував їхати разом.

– Але я їду в третьому класі, – зауважив місіонер.

– Мій квиток дозволяє мені їхати також у третьому класі, – сказав чоловік.

Як з'ясувалося пізніше, це був російський граф Бобринський. Під час бесіди в поїзді граф вийняв гаманець.

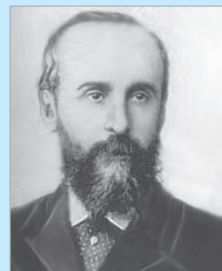
– Дозвольте мені дати вам дещо для вашої справи в Китаї, – сказав він.

Поглянувши на чек, Тейлор подумав, що його супутник помилився: там була написана велика сума – 50 фунтів стерлінгів.

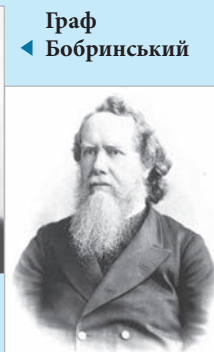
– Ви, мабуть, збиралися вручити мені 5 фунтів? – запитав він, повертаючи чек графу. – Тут зайвий нуль.

– Я не можу прийняти подарунок назад, – сказав Бобринський, не менше здивований. – Я насправді мав намір дати п'ять фунтів, але Богові, мабуть, завгодно, щоб ви отримали 50.

Тейлор був вражений. Відразу ж після прибуття в Лондон він напавився в місію, де саме проходило молитовне зібрання. Молилися про

Хадсон Тейлор

Граф Бобринський

те, щоб знайти кошти на оплату боргу місії в Китаї. До потрібної суми бракувало 49 фунтів. Тейлор приніс їм чек на 50 фунтів.

Я – живий свідок СИЛИ МОЛИТВИ

Народилася я в польському місті Люблін. Після музичної школи закінчила вокальне відділення музичної академії в м. Катовіце. Потім декілька років навчалася музиці в США.

Молитва дієва, і я – живий свідок того, яку велику силу вона має. 16 років тому я повністю втратила голос. Тоді я вже професійно співала, їздила на гастролі, усе було чудово... І раптом у мене пропав голос. Лікарі сказали мені: «Ваші зв'язки пошкоджені настільки сильно, що ви ніколи більше не зможете співати. Навіть не зможете говорити».

Хвороба розвивалася, я вже розмовляла тільки пошепки. Більше року безуспішно лікувалася: мені робили уколи, застосовували різні доступні тоді методи лікування. Але мені сталося ще гірше і гірше. Через рік лікар сказав: «Я більше не буду вас лікувати. Я відмовляюся псувати ваше здоров'я, тому що ніхто і ніщо вже не зможе вам допомогти». Замість ліків він запропонував мені зробити операцію і дав два тижні на роздуми. Лікар не приховував, що операція буде небезпечною, і якщо він помилиться хоч на

півміліметра, то я на все життя залишусь інвалідом і більше не зможу промовити ні слова.

Слава Богу, що я народилася в родині віруючих-протестантів. І в сім'ї, і церкві мені говорили, що Бог – Цілитель, що Він всемогутній і що *«неможливе для людей є можливе для Бога»* (Луки. 18:27).

Того дня, коли лікар запропонував мені зробити операцію, я повернулася додому, опустила на коліна і почала плакати, благати Господа: «Боже мій, Ісус Христос, Ти – живий Бог! Ти справді маєш силу, про яку я знаю, про яку говорить Біблія. Прошу Тебе, зроби для мене чудо. Я хочу говорити! Я хочу співати для Тебе! Я вірю, що Ти можеш це зробити!»

Через два тижні я прийшла до лікаря на плановий огляд. «Добре, давайте подивимося, наскільки все погано», – сказав той і почав огляд. Його очі розширилися від подиву. Він покликав колег, які також оглянули моє горло, а потім уважно прочитали історію хвороби.

Лікар сів навпроти мене і сказав: «Я хочу знати, де ви були останні два тижні, кого бачили, з ким розмовляли, які ліки приймали». Я відповіла, що

ліків не приймала, а просто молилася і просила Бога про чудо. Лікар відповів: «Не розумію... Я не вірю своїм очам! Твої зв'язки абсолютно чисті, як у новонародженого немовля». У той момент я вигукнула: «Слава Богу!» Лікар сказав: «Якщо ви тільки молилися, то і я як лікар кажу: «Слава Богу!»»

Сьогодні я співаю і славлю Господа за чудо, яке Він зробив зі мною, повернувши мені здоров'я і голос. Бог чує всі наші молитви, і кожна з них торкається Його серця.

Довіряйте Божим відповідям більше, ніж своїм молитовним проханням, і тоді чудо неодмінно станеться!

**Рената
Волкієвич**

ДВА ЗНІМКИ

Нам подобається читати про досвіди з Богом – про те, як люди звернулися до Бога і Він зробив у їхньому житті чудо. У нашому житті теж було багато досвідів з Богом, і одним із найяскравіших ми хочемо поділитися з вами для того, щоб хтось, опинившись у схожій ситуації, знав: Господь, Котрий зробив таке чудо в нашій сім'ї, обов'язково йому допоможе.

Бог подарував нам синочка Андрія. Коли йому виповнилося дев'ять місяців, ми проходили планове обстеження, і ортопед помітив щось не те з правою ніжкою. Він припустив, що це дисплазія, і направив на рентгеноскопію. Рентген показав, що все набагато серйозніше: деформація тазового кільця. Ми подумали, що це наслідки родової травми, яку не помітили вчасно.

Цей діагноз підтвердили декілька фахівців, а також наші знайомі лікарі. З таким діагнозом могла допомогти тільки операція, інакше дитина в майбутньому сильно б кульгала. Ми були шоковані й не очікували такого, але ревно молили Бога про зцілення нашого сина.

Ми вирішили звернутися до дитячого ортопедичного інституту ім. Г. Турнера. Щоб записатися туди на прийом, люди зазвичай додзвонювалися тиждень і потім чекали декілька місяців, оскільки черга була дуже великою. Ми ж, тільки завдяки Богові, додзвонилися відразу і приїхали туди

через 12 днів. Там Андрія оглянув професор-ортопед з багаторічним досвідом. Він попросив знову зробити рентгеноскопію.

Йдучи коридором до кабінету лікаря і розглядаючи новий знімок, ми зрозуміли, що він дуже відрізняється від попереднього. З хвилюванням ми віддали рентгенограму лікарю. Подивившись на знімок, він сказав, що Андрій повністю здоровий. Немає ніякої деформації, усе рівно і красиво – на відміну від першого знімка.

Ми були щасливі і досі не перестаємо захоплюватися Богом і дякувати Йому за таке чудо. Ці два знімки ми дбайливо зберігаємо як яскраве свідчення Божого чудесного втручання в життя нашого сина.

Андрій вже ходить і бігає, він веселий, і ми віримо, у Бога є для його життя особливий план.

Бог відповів на наші молитви! І на ваші молитви Він теж відповість!

**Артур і Олександра
Грищенко**

КАМІНЧИК на будівництві

Одного разу на будівництві майстру, що знаходився на шостому поверсі, потрібно було покликати робітника з першого поверху. Але через будівельний шум робітник не чув свого начальника і не відгукувався.

Щоб привернути увагу працівника, майстер вирішив кинути копійку, яка впала чоловікові прямо під ноги. Майстер чекав, що той хоча б подивиться вгору, щоб поцікавитися, звідки впали гроші. Проте чоловік мовчки поклав копійку до кишені і продовжив працювати далі.

Оскільки майстру просто необхідно було привернути увагу працівника, він продовжив кидати гроші. Спочатку 10 монет, потім усе більше і більше. Проте щоразу

робочий клав гроші до кишені й продовжував свою роботу.

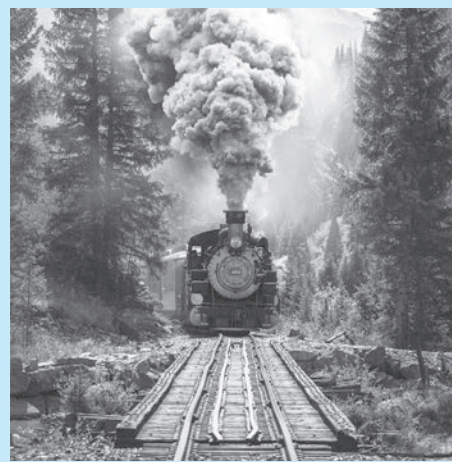
Розлютившись, майстер кинув в робочого невеликий камінчик, який потрапив чоловікові прямо в голову. Тоді, нарешті, він підняв голову і помітив майстра.

Господь бажає спілкуватися з нами, але ми зайняті. Коли Бог робить нам подарунки, ми говоримо: «Оце поталанило!», не бачачи Того, Хто нам їх підносить. Коли ж до нас прилітає маленький камінчик, який ми називаємо проблемами, тоді ми звертаємося до Бога.

Щоразу, отримуючи подарунок, дякуйте Богові. Не чекайте, поки прилетить камінчик, щоб звернутися до Нього.

Перед тем, как отправиться в дальнюю дорогу, убедитесь, что вы в мире со всеми. Шанса простить и получить прощение больше может и не быть.

Прощайте легко

Однажды змея напозла на пилу и, слегка задев ее, поранилась. Она укусила пилу, но острые зубцы снова ранили ее. Тогда змея набросилась на пилу и стала кусать ее, при этом сильно рая себя. Не понимая, что с ней происходит, и думая, что пила напала на нее, змея обвилась вокруг пилы, чтобы задушить ее. Она изо всех сил сжала пилу и вскоре умерла от ран.

Иногда мы очень сильно реагируем на тех, кто поступил с нами плохо, но в итоге раним себя. Не

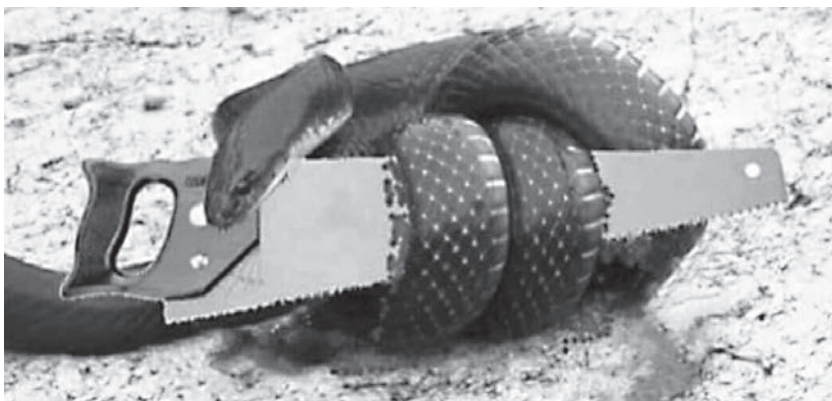
«Кроткий ответ отвращает гнев, а оскорбительное слово возбуждает ярость» (Прит. 15:1).

стоит принимать близко к сердцу какие-либо обстоятельства, а также чьи-то поступки и слова – последствия могут быть необратимыми и катастрофическими.

Иисус учит нас прощать, потому что непрощение убивает душу. Он говорит нам: «Любите врагов ваших, благословляйте проклинающих вас, благотворите ненавидящим вас и молитесь за обижающих вас и гонящих вас, да будете сынами Отца вашего Небесного... Прощайте, и прощены будете» (см. Мф. 5:44-45, Лк. 6:37).

Не кажи, що
Бог мовчить,
коли твоя
Біблія закрита.

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72